

Az ugrólepke üzlet

Meg kell találnom Lepkét. Ha van egyáltalán valami magyarázat arra, ami velem történik, akkor ő az egyetlen élőlény, aki választ adhat kérdéseimre. Na, meg persze ez a másik kis lepke a markomban, mesterien összedolgozott üveg és ón kapszulájában. Pirinyó szemeivel mintha engem figyelne a zöld folyadékkal töltött, apró, ovális dobozkájából.

Furcsa fintora a sorsnak, hogy egy olyan ember segítségére van szükségem, akit tulajdonképpen én tettem tönkre. Bár amit róla írtam az egyik legolvasottabb újságnak, az mind igaz, de talán soha nem derült volna ki, ha nem bolygatom meg a múltját. Orvos vagyok, mint ahogy most már ő is. De esküszöm, mikor külsős tudósítóként azt a cikket írtam, még nem volt az. Talán én is hozzájárultam ahhoz, hogy a kirobbant botrány nyomán ismertségre tett szert, és sokkal könnyebben nyíltak meg előtte az Orvosi Egyetem kapui.

Ha hétköznapi emberről lett volna szó, akkor nem kap az ügy ekkora publicitást, de ő egyike volt azoknak a kutatóknak, akik megtalálták, majd sikeresen tenyésztették azt az afrikai lepkefajt, amelynek egyedeiből aztán elkészítették a térugrókat. Hatalmas felfedezés volt, forradalmasította a tömegközlekedést. De talán közelebb járok az igazsághoz, ha forradalmasítás helyett inkább azt mondom: megszüntette.

Ennek az embernek rengeteg pénze lehetett volna, ha én úgy döntök, hogy írás helyett valami más hobbist választok, de a cikkem még azelőtt jelent meg, mielőtt a JumpWing Társaság megindította volna a tömeggyártást. Honnan tudhattam volna, hogy az expedíció szerződésébe belefoglalták a kutatóút során talált, esetlegesen jövedelmet hozó felfedezések és eljárások részesedési arányát? Leleplező írásom hatására a cég azonnal bontotta Lepke szerződését, mivel az alapító okiraton mint hivatásos orvos szerepelt. Talán egy jó ügyvéddel sikerült volna megtámadnia a Társaságot, de a balsorsa tökéletesen időzített. Neki még semmije nem volt, ám a cég részvényesei egyik pillanatról a másikra dúsgazdag emberek lettek. A JumpWing Társaság akkora befolyásra tett szert, hogy még a tönkrement, tömegszállítással foglalkozó cégek ügyvédei se tudták megingatni alapjait. Mindenre gondosan ügyeltek, soha egy újságírónak sem sikerült semmi törvénytelenséget rájuk bizonyítani.

Aztán Lepke új taktikába kezdett. Bulvársajtókban publikált cikkeket az ön-üvegbe zárt ugrólepkék veszélyességéről. Meggyanúsította a céget, hogy nem végeztek elég kísérletet, felelőtlenül kezdtek bele a tömeggyártásba és az értékesítésbe. Senki nem hitt neki, bolondnak tartották. Megvallom, én is.

Ifjúságom teljes fogékonyságával az újdonság iránt, lelkesedve jártam be a világot frissen megvásárolt JumpWing-emmel. Nem volt olcsó egy ilyen ugrólepke kapszula, de megengedhettem magamnak, és eddig soha nem bántam meg, hogy megvettem. Eddig...

■ Lepkének hívnak. Talán azért, mert ha valahol be kell mutatkoznom, ennél a kitalált névnel többet soha nem árulok el magamról. Abban a pillanatban megértettem

mindent, amikor ide kerültem. Ezidáig vak voltam és süket. Elöttem volt a kirakó összes mozaikdarabja, de meg kellett történnie az elkerülhetetlenek ahhoz, hogy helyükre csúszzanak a részek.

Kezdetben nagyon nehéz volt életben maradnom. Menhelyek szeretetsomagjain éltem, onnan is öltözködtem. A tengerparton, strandokon osztoztattam ingyenes újságokat, az emberek jóindulatára bízva zsebem tartalmának állapotát. Az első időkben csak arra szolgált az így keresett bevétel, hogy estére valamelyik híd aljában, mindent elfeledve, egy üveg Whiskyvel a kezemben érjen a naplemente. Aztán elmúlt a tehetetlenség érzése, célt tűztem ki magam elé, majd elkezdtem gyűjteni. Továbbra is valamelyik menhelyen étkeztem, de nem bántam. Tudtam, hogy ez csak átmeneti állapot. Hajléktalan társaimmal ellentétben én már nem költöttem italtra, cigire, és a kávé is megvontam magamtól. Minden keresett és talált pénzdarábot félretettem, hogy megvalósíthassam a saját magam elé állított feladatot.

És egyszer elérkezett az idő, amikor összegyűjtöttem annyit, hogy egy jobb ruhát tudtam venni belőle, valamint egy vonatjegyet a fővárosba. Kezemben egy hirdetési újsággal kopogtattam be a Tudományos Akadémia egyik alagsori helyiségének ajtaján. Nem tudom, kinek jutott eszébe az ötlet, hogy n plusz egyedikként expedíciót szervezzen Afrikába, a Kongó folyó mellett elterülő esőerdőkbe, de mindenesetre nekem kapóra jött a hirdetés. Orvost kerestek a kutatóútra. Olyant, aki jártas az afrikai betegségek gyógyításában, egyedülálló és elég bolond ahhoz, hogy részt vegyen ezen a korántsem veszélytelen túrán. A három feltételből az utolsó kettőnek száz százalékgig megfeleltem és az elsőt is igen jó hatásfokkal hazudtam. Még soha nem láttam maláriás embert, de bíztam benne, hogy elég lesz az a tudás, amit még az Orvosi Egyetemen sajátítottam el a kinin-használat témakörében. Gyorsan alá is írtam a szerződést, bár tudtam, hogy ebből még bajom lesz. Kitűnő eredménnyel fejeztem be iskoláimat, mégis, ha valaki veszi a fáradságot és utánanéz, végzős diplomámat nem fogja megtalálni semmilyen egyetem iratai között.

A szerződés nagyon jó volt. Valamilyen mecénás társaság az összes kiadásunkat állta, és még részesedést is ajánlott a befektetett tőke dupláján felüli haszonból, amelyet az utunk során reklám vagy egyéb bevételekből érünk el.

Egy hét volt az indulásig, de az is hamar eltelt. Menhely minden nagyobb városban van.

Hosszú ideig utaztunk, mire elértük a Kongó folyó partját. Szerencsére minden komoly betegség elkerülte csapatunkat. Az előre kikevert és csomagolt védőoltásokat már indulásunk előtt beadtam mindenkinek, és az út során ránk ragadt piócák leszedése sem okozott túl nagy problémát. Rajtam kívül a csapat tudósokból állt, akik a tőlük elvárt lelkesedéssel gyűjtögettek minden undorító bogár- és csúszómászó fajt, amivel csak találkoztunk. Aztán a második hét ötödik napján rábukkantak az ugrólepkékre. Alig fél centis, molylepkére emlékeztető kis vakarcsok voltak, de vagy harmincat találtak belőlük egy kidőlt fatörzsön, valamilyen zöld maszatba ragadva. Én valahogy nem osztoztam a tudósok gyerekes örömeiben mikor kiderült, hogy tulajdonképpen fogalmuk sincs arról, mit is találtak.

Persze, ekkor még nem ugrólepkéknek hívták őket, hanem valami biológusok által használt kódrendszer segítségével, talán véletlenszerűen kitalált latin szavakból összekutyult nevet adtak nekik. Aztán később, a tömeggyártás során a cég vezetői ésszerűbbnek tartották lecserélni a nevet olyanra, amit a fogyasztók széles köre köny-

nyebben megjegyvez.

Kétségtelenül lepkék voltak a kis dögök, de testükhöz mérten elég hosszú csáppal, és a csáp végén valami fényes kék ponttal. Ha tehettem volna, legszívesebben összetapostam volna mindet, hiszen ekkor már tudtam, egész életemet tönkre fogják tenni a kis szemetek...

■ Egészen május 18-ig eszembe sem jutott, hogy egyszer még szükségem lesz Lepkére. Emlékszem, szakadt az eső, és én, hogy ne kelljen a vízcseppek összefolyó játékát figyelmem a csukott ablakon, egy történelmi témájú könyvet olvastam. Sajnos, a könyv jó volt. Olyannyira, hogy csak akkor vettem észre, mennyire elszaladt az idő, amikor már vagy negyed órája egy megbeszélésen kellett volna lennem. Magamra kaptam a kabátom, előkotortam zsebemből a JumpWing-emet, belemélyesztettem szemem az ugrólepke gombszemébe, és felidéztem magamban a tárgyalóterem képét. Aztán a kapszula oldalán lévő piciny gombbal kevés áramot adagoltam a zöld folyadékba. Ahogy lenni szokott, zöldessárga vibráló ragyogás töltötte be körülöttem a teret, majd a kapszula közelében lévő másfél méter sugarú körön belül, az összes szerves anyag velem együtt teleportálta magát a kívánt helyre.

Persze, a megbeszélést már lekéstem. Bosszankodva figyeltem a titkárnő kaján vigyorát, és legszívesebben egy térugrással hátam mögött hagytam volna az egész hivatalt, de jólneveltségem meggátolt abban, hogy minden érdeklődés nélkül használjam az ugrólepkét. Mosolyt erőltetve az arcomra, udvariasan megtudakoltam az információs pult mögött feszítő hölgytől, hogy melyik helyiségben használhatom JumpWing-emet, mert sehol nem szeretik, ha ugrás közben a szerves eredetű berendezési tárgyak felét magammal viszem. Miközben még mindig bosszankodva átsétáltam a megfelelő helyiségbe, zsebemben már előre kitapogattam az öngyújtómat. Aranyból készült, de a kornak megfelelően szénnel szennyezett aranyból. A JumpWing Társaság hamar felismerte az ugrólepkék korlátozott képességéből adódó üzleti lehetőségeket is, ezért egy külön iparágat dolgoztak ki az apróbb használati tárgyak szervessé tételéhez. Meg kell mondanom, egy ilyen szénnel preparált tárgy sokszor többbe került, mint a tisztított változata.

Am hiába kotorásztam a zsebemben, szivart még a legmélyén sem találtam, így egy ugrással útba ejtettem a sarki trafikot, hogy feltölthessem készleteimet.

Természetesen megfeledkeztem arról, hogy még mindig esik. Pillanatok alatt bőrig áztam. Káromkodva vettem meg a dohányárut, majd egyet számba véve, szinte daczból, megpróbáltam mániákusan rágyújtani a szakadó esőben. Bal tenyeremmel eltakartam az öngyújtó lángját, míg jobb markomban fogtam az ón-üveg kapszulát és az aranyból készült tűzszerszámot is.

Ezt csak azért említem ilyen részletességgel, mert magam sem értem, mi lehetett az a körülmény, ami elrontotta egész életemet.

Meggyújtottam az apró lángot, majd nagyot üvöltve dobtam el mindent, amit a kezemben tartottam. Az ugrólepke megrázott. A jobb tenyerem kormos lett, és égető érzés hasított le egészen a csontomig.

A fájdalomtól kábán szedtem össze a járdán lévő egyik kisebb tócsából az öngyújtót és az ugrókapszulát. Azonnal belenéztem a lepke gombszemébe, mert minél előbb haza akartam érní, hogy valamivel enyhíthessem a tenyeremet maró fájdalmat. A kezemben tartott JumpWing folyadék az eddigi zöldről kékre változott, de ebben

az állapotomban nem sokat törődtem vele. Megnyomtam rajta a gombot, majd lakásom biztonsági helyiségében értem célt. Bepötyögtem a lezárt ajtó kódját, és csak arra emlékszem, hogy az ágyamig vonszoltam magam. Ébresztőóráim zöld kijelzőjének számai szétfolytak szemeim előtt, elsötétült körülöttem a világ...

■ Még jó két hétig tartott, mire a táborhely környékén lévő minden apró élőlényt összeszedtek tudóstársaim, miközben én a piócákat szedegettem le róluk. Érdekes, hogy senkinek nem jutott eszébe, hogy ezekből a vérszívó dögökből egy darabot is félretegyen későbbi tanulmányozásra. Nem volt olyan nap, mikor ne esett volna szó az ugrólepkékről. Mindenki lelkes volt, és megmagyarázhatatlanul boldog. Még abból a zöld trutyiból is mintát vettek, amibe a lepkék bele voltak ragadva. Sőt, talán még azt a fát is becsomagolták, ami árnyékot vetett az egész táborra.

Nem mondom, hogy olyan kellemetlen dolog volt az esőerdei fák alatt sátorban aludni, de városi ember révén örültem, mikor elérkezett a hazatérés ideje. Társaim szinte ijedt kapkodásba kezdtek. Gyorsan fogtak még vagy három moszkítót, és a legundorítóbb fajta ízeltlábúakból is összekapkodtak egy tárolórekeszre valót.

Apropó tárolórekesz. Minden nagyobb technikai áttörést nyújtó felfedezés valami véletlennek köszönhető. Így volt ez az ugrólepkék esetében is. A véletlen már itt, a csomagolásnál közbeszólt. Ezek az állatok egy sűrű szövésű, szitaszerű, ónszálakból szőtt dobozba kerültek. Hogy ez az egy darab ónszálás kalitka hogyan került az expedícióba, talán senki se tudta, de társaim szerint ideális hely volt a számukra. És meg kell vallanom, a lepkék részéről se hangzott el semmiféle ellenvetés a lakhellyel kapcsolatban.

Viszonylag hamar sikerült átlépnünk a határt. A VÁM-tisztviselők undorral pakolták arrébb szerzeményeinket, és szinte tiszteletlenségnek is mondható könnyel lökték odébb az ugrólepkéket is. Tudóstársaim szemén láttam, hogy ha a középkorban lennénk, ezért a nemtörődomségért a szent inkvizíciót zúdították volna ezen istenkáromló hivatalnokok nyakába. Szerencsájukre mindnek volt annyi esze, hogy befogja a száját.

Aztán elkezdődött az igazi akadémikus munka. A hazacipelt állatokat rendszerezték, preparálták, tenyésztették, bökdösték, mintát vettek belőlük, egyszóval minden olyan dolgot műveltek velük, amire az egyszerű halandó csak annyit kérdez: ezért még fizetnek is?

Rám ekkor már igazából nem volt szüksége senkinek, de sikerült elhítenem a finanszírozó céggel, hogy nem tanácsos vállalniuk a legveszélyesebb, lappangó betegségek előjöttének kockázatát. Mivel pillanatnyilag a világon semmi elintézni valóm nem akadt, ezért naphosszat abban a teremben lófráltam, ahol az ugrólepkékkel kísérleteztek. Nem is tudom, miért. Talán ott akartam lenni a nagy pillanatnál, vagy csak kicsinyes bosszúm éltem ki, hogy láthatom, miként szenvednek ezek a kis teremtmények a pipetták és szikék forgatagában. Gonosznak tűnhetek, de bevallom, semmi szánalmat sem éreztem életem megrontói iránt. Kegyetlenül elbántak velem ezek a kis dögök, de most már tudom, hogy miként tehetem rendbe életemet.

Szóval elérkezett a pillanat, hogy a felfedezőkhöz szegődő szerencsés véletlen újra kifejtsse hatását. És ez a véletlen egy zöld trutyi képében mosolygott tudóstársaimra, de sokkal inkább az expedíciót szervező cégre. Az esőerdőben mintaként begyűjtött ragadós zöld anyagot valamelyik adjutáns a „nem jut eszembe semmi” ötlettől vezérelve tiszta vízzel hígította, majd rátette az ugrólepkéket rejtő ónhálós kalitka tetejére, hogy egy számára fontosabb dolgot, egy csésze kávé tudjon átvenni munka-

társától. A kávé forró volt, a felfedezés korszakalkotó. A feldőlt tégelyből kiömlő, fűszinű folyadékkal nyakonöntött lepkék egyik pillanatról a másikra kint találták magukat a szabad levegőn, örült, kergetőző zsongással koppanva neki a csukott ablaküvegnek. De nem csak a bajba jutott egyedek, hanem azok is, amelyeket nem ért a zöld lötyty egy cseppje sem. A Projekt ettől kezdve hétpecsétetes titok lett, és mikor rájöttek arra, hogy a lepkék tulajdonképpen nem csak saját, hanem társaik fejében lévő helyszínekre is képesek ugrani, bomba üzlet is.

Nem lehetett tudni, hogy az ősi menekülési ösztön fejlesztette-e ki bennük ezt a képességet, vagy valami mutáció zajlott le náluk, de be kell vallanom, ez nem is érdekelt senkit. Innen már gyerekjáték volt rávenni őket arra, hogy térugrás közben, ha nekik már úgyis mindegy, akkor egy ember gondolatában megjelenő helyre rántsák magukkal a teret.

A cég nevet változtatott, és elkezdte a tömeggyártást. Okos üzleti érzékkel jöttek rá arra, hogy az emberek nem szeretnek megválni apró használati tárgyaiktól, ezért külön iparágat fejlesztettek ki, hogy szervessé tegyék a gyűrűket, láncokat, öngyújtókat, tollakat. Aztán kifejlesztették a vakolat alá behelyezhető ólomhálókat is, ami megakadályozta, hogy bárki beugorhasson egy másik ember lakásába. Bomba üzlet volt, a Föld lakosságának minden személyét érintette, még azt is, aki nem tehetette meg, hogy saját JumpWing-et vegyen magának.

A tudósokkal kötött szerződések a haszon tetemes százalékát vitték volna el, ezért kit fenyegetéssel, kit pénzzel vettek rá, hogy felejtse el, hogy valaha is járt a Kongó vidékén. Akinél egyik sem vált be, annak megbolygatták a múltját, és ahogy mondani szokás, valahol minden ember szekrényében rejtőzik egy csontváz. Talán egy tudós volt, akinél nem találtak semmit. Egész eddigi életét a közérkölcös normái szerint, a legbecsületesebben élte le. Neki ez volt a végzete is. Egy pisztollyal a kezében, nyúl-farknyi búcsúlevéllel az asztalán találtak rá az egyik reggel. Szerencsétlen, talán akkor látott életében először fegyvert.

Velem, mint előre tudtam, nem volt túl nehéz dolguk. Orvosként írtam alá a szerződést, de ebben a minőségemben egyik egyetemen se hallottak rólam semmit. Tudtam, hogy nekem kell lépnem először. Botrányt akartam és hírnevet. Egy bulvárlapnak már napokkal ezelőtt megírtam mindent a térugró lepkékről, és a cégnek a reklám miatt nem állt érdekében hazudni. A világ türelmetlen várakozással figyelte a találmánnyal kapcsolatos híreket. Aztán egy névtelen levelet küldtem egy olyan orvosnak, akiről tudtam, hogy külsősként, hobbiból újságoknak ír cikkeket. Ebben a levélben lelepleztem magam, és még arra is hajlandó voltam, hogy személyesen elbeszélgessek ezzel a fiatalemberrel. Persze, ekkor már tisztában voltam azzal, hogy hazugságomért meghurcol a sajtó, de szükségem volt a hírverésre, hiszen ilyen idős fejjel be kellett kerülnöm az Orvosi Egyetemre, be kellett bizonyítanom, hogy én kutató-orvos vagyok, mert csak így juthatok hozzá hatósági kamerához. Arra pedig óriási szükségem lesz...

■ Fáj az eszmélés. Mintha bőröm minden kis részét húzgálta, marcangolta volna valami láthatatlan vadállat. Biológiai órám a zöld ón-üveg kapszula áramütésétől úgy látszik, teljesen megzavarodott. Nekem úgy tűnt, órákig voltam eszméletlen, de ébresztőórámon csak alig tíz perccel későbbi időt mutattak a számok. Iszonyú fáradtságot éreztem. Betámolyogtam a zuhanyzóba, és csak akkor éreztem kicsit jobban ma-

gam, amikor a hideg víz végigfolyt az arcomon. A szappan jobb tenyeremről viszonylag könnyen lemosta a kormot, de alatta egy sötét, fekete, anyajegyszerű foltra lettem figyelmes. A bőrön gyöngyként ülő vízcseppek nagyítása alatt, kékes-fekete kavargás örvénylett, és mintha apró csillagokat is látni véltem volna a közepén. Megráztam a fejem. Valószínűleg zsongó agyam játéka láttatta velem ezeket a képeket, mert a szétcsapódó vízcseppekkel együtt a káprázat is eltűnt.

Nem mondhatom, hogy sokkal jobban lettem. Kóválygott a fejem, és a hányinger is kerülgetett. Visszabotorkáltam az ágyamhoz, magamhoz vettem a telefont, és tárcsáztam a JumpWing Társaság számát. A diszpécsterszolgálatban lévő nő barátságos volt, de elutasító. Még nem hallott róla, hogy megrázott volna valakit az ugrólepké, de kedvesen figyelmeztetett a vásárlásnál aláírt szerződésemmre, amelyben minden esetleges baleset felelősségét magamra vállalom. Természetesen nem emlékeztem erre a kitételre, de a hölgy megnyugtatóan, hogy ha nem írtam volna alá, akkor nem is rendelkeznék JumpWing-gel.

Szinte kedélyesen tettük le a telefont, újra egyedül maradván rosszulétemmel. Fehér karikák táncoltak a szemem előtt, és kis idő múlva agyamat átadva a vibráló fehérségnek, újra elájultam.

Mikor magamhoz tértem, már csak a pánik töltötte ki gondolataimat. Meg kell találnom azt az embert, aki esetleg megmenthet. Lepkét. Ő az egyetlen, aki beperelte a JumpWing Társaságot, amiért termékükkel kettétörték az életét, és esküdözött, hogy tönkreteszi a céget. Eddig csak nevettem rajta, de mostani ijedségemben megértettem, és halálosan komolyan vettem fenyegetését. Sajnos, fogalmam sem volt, hogyan bukkanhatok a nyomára, de mint kiderült, nem volt szükségem arra, hogy keressem. Meglepetésemmre egy üzenet várt a telefonomon egyetlen címmel és egy aláírással. Nem mertem használni az ön-üveg kapszulát, ezért egy jó fél órába is beletelt, mire odaértem Lepkéhez.

Abban a pillanatban nyílt ki házának ajtaja, amint meg akartam nyomni a csengőgombot. Mosolygott, és őszinte sajnálat ült a szemében, mintha tudta volna, mi történik velem. Beléptem a lakásába, és itt csak fokozódott meglepetésem. Kedvenc italomat nyomta a kezembe, majd leültetett a szoba közepén egy különálló székre. Úgy éreztem magam, mint fehér házinyúl a tudományos kísérlet kellős közepén. Mikor utoljára találkoztam Lepkével, még egy elgyötört, kétségek közt hánykolódó alak volt, ez a mostani Lepke pedig egy vidám, beteljesedés előtt álló ember benyomását sugározta.

Körülnéztem a szobában. A székemen kívül más bútordarabot nem tudtam felfedezni a helyiségben, de állványára állítva két hatósági kamera lencséje is felém irányult. Ezekhez a kamerákhoz nagyon nehéz hozzájutni. Csak igen jelentős tudományos kísérletekhez adják ki őket, és tartalmuk, a felvételek módosíthatatlansága miatt, a bíróság előtt is bizonyító erejű. Megdöbbenésem fokozódott, mikor a felvevők elején világító bíbor lámpa rádöbentett, hogy a masinák már működnek is. El sem tudtam képzelni, vajon milyen kísérletet zavarhattam meg az üres szobában.

Nem sok szót váltottunk. Talán csak néhány semmitmondó mondat hangzott el az időjárásról. Az volt a benyomásom, Lepke vár valamire. Talán azt szeretné, ha végre előhozakodnék jövetelem céljával, de nagyon az volt az érzésem, hogy pontosan tudja mit is keresek itt.

Feszengeni kezdtem székemben, amikor a rosszulét egy újabb hulláma tört rám. Iszonyatosan égett a bőröm, mintha minden sejtemet apró rovarok húzgálnák szerte-

szét. Nagyokat nyeltem, és a szédült ködön át, könnyörögve pillantottam Lepkére. Ő csak bólogatott és mosolygott. Reszketegen nyújtottam felé jobb tenyeremet, mire ő is felemelte és szemem elé tartotta kezét. Bőrén, az enyémmel teljesen megegyező, lepke alakú, anyajegyszerű heg éktelenkedett. Aztán belevesztem az éles fájdalomba, mely széttépte testemet.

■ Nincs értelme a névnek. Lepkének fogom hívni magam. Talán ez az a szó, amely legjobban kifejezi minden bánatom okát. Saját személyazonosságomat nem használhatom, mivel nem szeretnék további bonyodalmakat, és nem szeretnék összetűzni a fiatalabb énemmel.

Mikor magamhoz tértem, rájöttem mindenre. Most se pénzem, se lakásom, se életem. Az időfolyamban a mai napig egyszerűen nem is léteztem. És még nem léteznek az ugrólepkék sem, bár én már tudom, hogy mekkora veszélyt fog jelenteni, ha megtalálják őket. Bosszút akarok állni a JumpWing Társaságon, akik kettétörték az életem. Ha több energiát fordítottak volna a térugrók tanulmányozására, akkor rájöhettek volna, hogy ezek a kis dögök nem csak a térben képesek utazni, hanem az időben is. A cég vezetőit elvakította a haszon, nem voltak elég körültekintőek, ezért megérdemlik, hogy tönkretegyem őket. Az én eltűnésem után nem lesz ember, aki merné használni az ugrólepkéket. Csak bizonyítékot kell szereznem.

A nincstelenség lakását jelentő híd alatt boldogan ittam részeg mámorba magam, mert tudtam, még sokára ugyan, de lesz bizonyítékom...

